

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **B. A.**, zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2005, č. j. OAM-1141/VL-07-K04-2005, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 12. 2007, č. j. 14 Az 103/2005 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, JUDr. Petru Práglovi, advokátovi se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, **s e** odměna za poskytnutou právní službu **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 22. 7. 2005, č. j. OAM-1141/VL-07-K04-2005, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná, neboť správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatel v opakované žádosti o udělení azylu uváděl skutečnosti shodné či obdobné jako v žádosti předchozí.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel nejprve podrobně rekapituluje průběh předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně popsání důvodů, které ho vedly k odchodu ze země posledního trvalého bydliště, tj. Libanonu. Následně stěžovatel uvádí námitky, které jsou z převážné části shodné jako ty, které uvedl v žalobě. Namítá, že při podání opakované žádosti o azyl neuváděl skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí, ani neuváděl skutečnosti jiné, které mu byly či musely být známy již při podání první žádosti o udělení azylu. Uváděl skutečnosti nové, které nastaly v zemi jeho původu poté, co ji opustil (tj. zejména skutečnosti související s osudem jeho rodiny, které uvedl při pohovoru dne 12. 7. 2005, nové zprávy o situaci v uprchlickém táboře Ein el-Hilwek a palestinských uprchlících vůbec), ale správní orgán je vůbec nezhodnotil, ani jejich existenci neuvedl ve svém rozhodnutí, pouze uvedl, že skutečnosti uváděné během prvního a druhého řízení o udělení azylu jsou shodné a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. S názorem správního orgánu se ztotožnil i krajský soud. S tímto závěrem však stěžovatel nesouhlasí, protože uváděl nové skutečnosti a předložil nové dokumenty vyvracející závěry správního orgánu, ke kterým dospěl během předchozího řízení o udělení azylu. Správní orgán ani krajský soud se však těmito dokumenty vůbec nezabývaly. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tvrzením, že v prvním řízení o udělení azylu nechtěl odpovídat na některé otázky. Toto tvrzení se zakládá na překroucení jeho

výpovědí. Namítá, že oba správní orgány pochybily při svém postupu v řízení o udělení azylu, když vyhledávaly jen důkazy, které by vyvrátily tvrzení stěžovatele a nikoliv též důkazy na jejich podporu. Krajský soud v řízení poté pochybil, když ke stěžovatelem předloženým podkladům nepřihlédl a věc hodnotil pouze na základě podkladů, které si obstaral správní orgán. Postup objektivního přístupu k důkaznímu materiálu je zdůrazněn i v Příručce procedur a kritérií pro přiznávání postavení uprchlíka. Stěžovatel dále namítá, že správní orgán v rozhodnutí o jeho první žádosti o azyl účelově interpretoval jeho výpověď týkající se počtu uprchlíků v táboře Ein el-Hilweh. Správní orgán pak v řízení o jeho druhé žádosti nepřihlédl k dokumentům, které mu stěžovatel dodal a kde je uveden počet uprchlíků, který odpovídá tvrzení stěžovatele v průběhu řízení o jeho první žádosti o azyl. Je tedy zřejmé, že při posuzování jeho první žádosti o udělení azylu správní orgán vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci a došel tedy k chybným závěrům, které byly důvodem zamítnutí jeho žádosti. Krajský soud pak pochybil, když se touto skutečností nezabýval. Tvrzení, že opustil Libanon z osobních důvodů ve snaze uplatnit své vzdělání v SRN, je pouhou domněnkou nezakládající se na žádném důkazu. Z výše uvedeného dle stěžovatele vyplývá, že vyjádřil svou obavu z pronásledování za své politické názory, které správní orgán ani soud dostatečně nezpochybnily a měly mu proto, dle zásady tzv. výhody pochybnosti, vyhovět a azyl udělit, respektive rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž upozorňuje na chybné vedení správního spisu. Ve spise například chybí některé dokumenty, které stěžovatel dodal při pohovoru dne 12. 7. 2005, konkrétně se jedná o zprávu URWA v němčině o uprchlickém táboře Ein El-Hilweh (vytištěno z internetu dne 11. 7. 2005). Tím, že ve správním spise chybí některé dokumenty, neměl stěžovatel možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Krajský soud však tuto skutečnost nijak nehodnotil a spokojil se s konstatováním, že stěžovatel svoje tvrzení o doložení dalších dokumentů nijak neprokázal a případná absence některých listin předložených stěžovatelem není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí významná. Podle názoru stěžovatele je ale důkazem nesprávného postupu správního orgánu právě absence několika stran spisu mezi články, které stěžovatel správnímu orgánu předkládal. Stěžovatel se dále domnívá, že krajský soud zatížil napadené rozhodnutí vadou, neboť rozhodl bez nařízení jednání a bez jeho účasti za použití ust. § 51 s. ř. s., přičemž neobdržel žádnou výzvu s naznačeným postupem. Stěžovatel má proto za to, že krajský soud porušil jeho právo na spravedlivý proces. Součástí doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 4. 2008 byl i stěžovatelem předložený svazek listin, které předložil správnímu orgánu již v průběhu řízení o udělení azylu. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Vzhledem ke skutečnosti, že podaná kasační stížnost je z převážné části obsahově totožná s předchozí žalobou proti rozhodnutí správního orgánu a rovněž konkrétnost některých stížních námitek je diskutabilní, považuje Nejvyšší správní soud v této věci za nezbytné uvést následující. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (ust. § 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz). Ostatně o důležitosti aktivity na straně stěžovatele v oblasti správního soudnictví pojednává i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 6 As 2/2003 - 66, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že pokud účastníci řízení chtějí být v řízení úspěšní, musejí svou aktivní činností přispět k tomu, aby soud měl dostatek skutkového materiálu pro své rozhodnutí. K tomu mohou pomoci splněním své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Pokud účastníci řízení tyto své povinnosti nesplní, soudní rozhodnutí vyzní v jejich neprospěch.

Namítá-li stěžovatel, že krajský soud postupoval nesprávně, když stejně jako správní orgán dovodil, že stěžovatel v opakované žádosti o udělení azylu uváděl skutečnosti shodné či obdobné jako v žádosti předchozí, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 29. 6. 2006, č. j. 6 Azs 366/2005 - 79, www.nssoud.cz, kde uvedl, že aby žádost mohla být zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, musí být naplněny dvě skutkové okolnosti: a) žadatel žádá o udělení azylu opakovaně a b) v nově podané žádosti uvede skutečnosti shodné či obdobné jako v žádosti předchozí, popř. uvede skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známy již při podání předchozí žádosti o azyl. Při aplikaci citovaného ustanovení je z povahy věci vyloučeno zkoumání důvodnosti žádosti o udělení azylu podle ust. § 12, resp. § 14 zákona o azylu. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 29. 8. 2005, č. j. 6 Azs 23/2005 - 77, www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že byla-li stěžovatelova žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, pak pro posouzení této věci ministerstvem je rozhodující pouze to, nakolik se důvody, pro které stěžovatel nyní žádá o udělení azylu, shodují s důvody, pro které takovou žádost podal již v minulosti, přičemž míru persekuce ministerstvo zkoumat nemusí.

Na pozadí výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že shledal-li správní orgán, že hypotéza ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu je naplněna, žádal-li stěžovatel již v roce 1999 o azyl s tím, že Libanon opustil v roce 1999

z politických důvodů a poukazoval na politickou situaci v Libanonu, a o stejné důvody opřel svou žádost z roku 2005, přičemž okolnost, že žádá o azyl ze stejných důvodů, potvrdil stěžovatel i v pohovoru ze dne 12. 7. 2005, nezákonnosti se nedopustil. Skutečnost, že stěžovatel doplnil svou žádost o vyličení osudů jeho rodinných příslušníků, kterým byli tito vystaveni po jeho odchodu z Libanonu, nepovažuje Nejvyšší správní soud za skutečnost, která by vyvstala nově, neboť v pohovoru ze dne 12. 7. 2005 na otázku správního orgánu, zda tyto skutečnosti v prvním řízení o udělení azylu zmínil, stěžovatel uvedl, že ne a jako důvod uvedl, že „*Nechtělo se mi. Myslel jsem, že bude stačit to, co jsem předložil.*“ Jednalo se tedy o skutečnost, která byla stěžovateli známa již při podání předchozí žádosti o udělení azylu. Krajský soud proto v posuzované věci nepochybil, když se ztotožnil se závěry správního orgánu a stěžovatelovu žalobu zamítl.

Dále je vhodné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz. Zejména ve vztahu k důvodu, pro který byla žádost stěžovatele o azyl žalovaným zamítnuta, tedy z důvodu, že v opakovaně podané žádosti o udělení azylu uvedl skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí anebo uvedl skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známy již při podání předchozí žádosti o udělení azylu, je třeba v souladu s citovaným judikátem zásadně dbát na povinnost tvrzení žadatele o azyl o skutkových okolnostech opuštění země původu. Pokud ji stěžovatel neunesl a nepřináší ani v kasační stížnosti žádná tvrzení, která by zpochybnila závěr o oprávněné aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (v kasační stížnosti pouze namítá, že správní orgán měl sám zjišťovat skutečnosti nad rámec jeho tvrzení), nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než odkázat na výše zmíněnou judikaturu.

Za mylné je třeba považovat i tvrzení stěžovatele, že správní orgán neuvedl ve svém rozhodnutí a nezhodnotil dokumenty, které mu stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu předložil. Správní orgán ve svém rozhodnutí v obecné rovině odkázal na dokumenty a informace, které stěžovatel doložil na podporu svých tvrzení. Vzhledem ke skutečnosti, že tyto dokumenty sice v některých směrech obsahovaly nové informace o zemi původu, avšak ve vztahu k důvodům, které stěžovatel uvedl v opakované žádosti o udělení azylu, měly toliko zpřesňující povahu a neobsahovaly ani tvrzení, která by zpochybnila závěr o oprávněné aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, bylo jejich posouzení ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu bezpředmětné. V tomto směru nebylo ani povinností správního orgánu vyhledávat důkazy, které by podpořily tvrzení stěžovatele o azylově relevantních důvodech, jak se stěžovatel nesprávně domnívá. Základem rozhodnutí správního orgánu bylo pouze ověření splnění skutečností týkajících se důvodů uvedených v ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a nikoli důvodů obsažených v ust. § 12 či § 14 zákona o azylu. Vzájemný vztah ust. § 16 a §12, §13 a §14 zákona o azylu byl již v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45,

publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS, uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12, a tedy i dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Rovněž v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné není prováděno dokazování ohledně zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, což dále vylučuje rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), i podle § 13 zákona (sloučení rodiny). Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu byla také otázka rozhodování o překážce vycestování v případě, kdy žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, publikovaném na www.nssoud.cz, k tomuto uvedl: „*Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování.*“

V návaznosti na výše uvedené byl i krajským soudem prováděný přezkum rozhodnutí správního orgánu omezen toliko na posouzení toho, zda si správní orgán opatřil dostatek podkladů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy, a to ve vztahu k ust. § 16 odst. 1 písm. d) citovaného zákona (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz). Za této situace byly stěžovatelovy žalobní námitky, které směřovaly do aplikace ust. § 12 zákona o azylu, a to včetně souvisejících podkladů, a neobsahovaly ani tvrzení, která by zpochybnila závěr o oprávněné aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, z pohledu krajského soudu bezpředmětné.

Argumentuje-li pak stěžovatel metodologickou Příručkou procedur a kritérii pro přiznání postavení uprchlíka, je třeba upozornit za prvé na to, že se nejedná o zákonný dokument, jímž jediné jsou soudy vázány, nýbrž o nezávazný dokument doporučující povahy. Argumentace touto příručkou navíc neodráží rozdíl mezi uprchlictvím, jako objektivním stavem daným situací fyzické osoby, a azylem, jako institutem poskytovaným konkrétním státem na základě jeho úvahy vyjádřené jednak normativně ve vnitrostátních předpisech, v případě České republiky tedy zejména v zákoně o azylu, a jednak v individuálním konkrétním rozhodnutí učiněném na základě těchto předpisů zmocněným orgánem, v případě České republiky tedy žalovaným správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 2 Azs 305/2004 - 64, www.nssoud.cz).

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud též námitku, že důkazem nesprávného postupu správního orgánu je absence některým dokumentů ve správním spise, které stěžovatel správnímu orgánu předkládal. Nejenom, že stěžovatel svoje tvrzení o doložení dalších dokumentů nijak neprokázal, ale rovněž

případná absence některých listin předložených stěžovatelem není vzhledem k výše uvedené judikatuře pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí významná, jak ostatně uvedl i krajský soud, a to vzhledem k jejich zpřesňujícímu charakteru ve vztahu ke stěžovatelem uváděným azylovým důvodům. Stěžovatelův názor, že z tohoto důvodu neměl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je nedůvodný, a to vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o podklady, které správnímu orgánu sám předložil, a jejich obsah mu proto musel být z tohoto důvodu velice dobře znám (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 - 61, publikovaný pod č. 958/2006 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele, že bylo porušeno ust. § 51 s. ř. s., neboť z obsahu spisu, který měl předmětný soud k dispozici, vyplývá, že stěžovatel byl výzvou ze dne 8. 1. 2007, č. j. 14 Az 103/2005 - 24, která mu byla doručena dne 11. 1. 2007, poučen o možnosti krajského soudu rozhodnout o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. Protože tato výzva byla stěžovateli řádně doručena a ten na ni v zákonem stanovené lhůtě nereagoval, měl krajský soud splněny všechny podmínky pro rozhodnutí věci samé bez nařízení jednání (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50, publikovaný pod č. 641/2005 Sb. NSS). Postup krajského soudu byl proto plně v souladu s dikcí ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a právem na spravedlivý proces.

Stěžovatelovy námitky, které směřují vůči závěrům správního orgánu provedeným v prvním řízení o udělení azylu, jsou nepřípustné, neboť rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 8. 2000, č. j. U-4604/VL-10-P10-99, nebylo předmětem soudního přezkumu provedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, aniž by jej však jakkoliv skutkově a právně konkretizoval. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Kasační soud proto jen krátce uvádí, že otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu již byla předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, ať už v jeho rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz, rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS, či rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený zástupce neuvedl, jaké úkony v tomto řízení vykonal, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tento nějaký úkon právní služby, za který by mu dle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), náležela odměna, vykonal a který by současně mohl být považován za důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatele. Má-li být totiž úkon učiněný v řízení posouzen jako úkon právní služby ve smyslu ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 advokátního tarifu, za který náleží odměna, musí být prokázán jeho účel, cíl a příčinná souvislost ve vztahu k obhajobě práv zastupovaného účastníka. V daném případě „doplnění“ kasační stížnosti ze dne 22. 4. 2008, jež je z převážné části rekapitulací obsahu Nejvyššímu správnímu soudu předložených listin, které stěžovatel předložil již v průběhu řízení o udělení azylu, a v němž je z obsahového hlediska uvedena toliko jediná stížní námitka, která se týká použití ust. § 51 s. ř. s., nelze považovat za úkon důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatele. Ustanovený zástupce tak v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby, za který by mu ve smyslu výše uvedených ustanovení advokátního tarifu mohla být Nejvyšším správním soudem přiznána odměna.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu